

Fizessen, bérlő...

Az üdülőhelyi díj ♦ Mire telik a millióból

Beszélgetésünket az elnöknővel — Horváth Károlynéval, a III. kerületi Tanács elnökével — egy sokszorosított Fizesési értesítés üdülőhelyi díj ügyében hozta létre. Ezt az értesítést sok ezer római-parti, csillaghegyi, békásmegyeri, szóval a kerület üdülővezető nyilvántartott területén nyaraló, hétvégeit töltő pesti kapta, s közülük csak a csónakházak bérlőinek emelkedett meg most alaposan a díja. Éppen azoké, akiknek ideán a Sportlétesítmények Vállalata nem is száz, de kétháromszáz százalékkal emelte a kalyibabérüket. Igazságos ez, többet ad ezért a tanács?

EMELÉS KÉTSZER

— Az üdülőhelyi díjakat nem emelték fel — mondja a tanácselnöknő. — Azért mondom „emelték fel”, mert nem a tanács állapítja meg ezeket a díjakat; egy 1957-es egészségügyi minisztériumi rendelet országosan rendezte. Vagy naponként és személyenként 2 forintot kell fizetni,

vagy lehetséges átalányban is letudni ezt: ez pedig a bérlési díjak 15 százaléka. Eddig a bérlőknek ez az utóbbi volt a kedvezőbb. Most is választhatnak.

— De hát ugyanezért a kabinért, ugyanezért az „üdülőhelyért” — idézőjelbe teszem ezt, mert, aki ismeri a Római-part mai képét, nem vonhat azonosságot például Tihany vagy Parád között, ahol az üdülőhelyi jelleg és a beruházás teljesen mást jelent — amiért tavaly valaki például 60—80 forintot fizetett, most csupán, mert kabin-díját 300 százalékkal fel-emelték, nemcsak, hogy a bérlési díj felemelését is nyögheti, hanem még az üdülőhelyi díj is drágább lett. Csak emelkedés ez!

— Ne tételezzen fel rólunk közömbösséget, bár a kabinbérék árához a tanácsnak semmi köze: mit tehetünk? Az üdülőhelyi díjakra évente 1 millió forintot fizet be az övezet. És ez nemcsak a partból áll, a legjelentősebb összeget éppen a jól menő kempingek fizetik be. Ebből a nagyon kevés összegből sétányokat építenek, járdákat stb. Ez az összeg, persze, igen kevés. Természetes, hogy elébb — de hangsúlyozom, hogy ez a millió csak igen csepp a part rendezéséhez szükséges összeghez — a kempinghez vezető utat építettük meg, a többi közt ebből a pénzből is. S ez igazságos, mert onnant a beruházás már többszörösen megtérült. Visszatérve az üdülőhelyi díjra: ezt jogszabály határozza meg. Van-e jogunk a jogszabályt megváltoztatni? Nincs. Viszont — ez sem nagy vigasz —, akinek kedvezőbb: a bérlemény tulajdonosának, vagyis a Sportlétesítmények Vállalatának a napi kétförintos díjat is fizetheti az átalány helyett. Ez azonban visszás: ki tudja ellenőrizni?

BUDAPESTÉ!

— De mégis csak a parti bérlők húzzák a rövidet. A part nem épül, még akkor sem, ha a nagyobb üdülőhelyi díjat befizetik. Sőt — mert az idő munkálkodik —, mindjobban pusztít a por, a korhadás, vagy ahogyan mondják: az idő vastoga...

— Amikor a mi munkánkat kifogásolják, általában csak azt látják: az üdülő-övezet a III. kerülethez tartozik, tehát a tanács a felelős érte. Elfelejtik: egy-egy vasárnap két-három-százezeren is látogatják, a budapestiek „Riviéráját”.

Rendezése, karbantartása, fejlesztése hogyan is lehetne egy kerület feladata? Ez az egész város ügye kell, hogy legyen. Valóban a főváros Riviérájává kell, hogy épüljön. De ettől még távol vagyunk. Annyit közzölhetek: a partfejlesztés kérdését a Fővárosi Tanács a második félévében már napirendre tűzte.

— Fejlesztési terv már évek óta van! A megvalósítást, legalább a hozzákezdést várjuk.

— Valóban, egy ilyen külföldbizottságban tavaly már én is részt vettem. A tervekben, a sürgősségben, szinte mindenben egyetérttünk, a vita csak arról folyt: miből?

KONKURENS KÉNE

— Helyesnek tartja-e, hogy a part kezelésére létrehívott vállalat évek óta szinte semmit sem épített, s amit emelt, az sem a kisembereknek, a csónakházaknak épült? Hogy a szinte egyetlen modern új házat szállodaként, napi 84 forintos áron adják ki?

— A Sportlétesítmények Vállalatának munkájához nem szólhatok hozzá. Az mindenesetre egészségtelen, hogy csak szállodákat építsenek. Amikor egy parlamenti küldöttséggel Ostendében jártam, a tengerpart előkelő luxus hotel-sorai mellett a szép, olcsó kabinsorokat vettem először észre és rögtön a mi Rómainkra gondoltam. A tanács nagyon is a szíven viseli a partot. Sőt, mi még idővel a hajógyári sziget északi részéből is egy kis Margitszigetet szeretnénk varázsolni. És hogy gondolatainkról is valljunk: a konkurencia sem ártana a monopolhelyzetben levő vállalatnak. En már azzal is foglalkoztam, hogy ha más nem csinálja meg, akkor majd mi a kisembereknek önköltségi alapon olcsó kabinsort építünk. Gondolatban már a helyét is kijelöltem. Persze, ez nem ígéret, hiszen megvalósításához több akadályt kell elhárítanunk. Először is pénz kell a beruházáshoz. A legsürgősebb azonban: az árvízvédelmi gát megépítése. Csak ez védhetné meg a kabinsort a parton, de a meglévő Kossuth Lajos üdülő partot, vagyis a csónakházak sorát is.

Kóbányai György